

Nediskriminavimas ir lygios galimybės visiems

Europos Parlamento rezoliucija dėl nediskriminavimo ir lygių galimybių visiems – pagrindų strategija (2005/2191(INI))

Europos Parlamentas,

- atsižvelgdamas į Europos bendrijos steigimo sutarties 13 straipsnį, kuriuo Bendrijai yra suteikiama teisė imtis reikiamų priemonių kovai su bet kokia diskriminacijos dėl lyties, rasės arba etninės kilmės, religijos ar tikėjimo, negalios, amžiaus ar seksualinės orientacijos forma,
- atsižvelgdamas į 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo¹,
- atsižvelgdamas į 2000 m. birželio 29 d. Tarybos direktyvą 2000/43/EB, įgyvendinančią vienodo požiūrio principą asmenims nepriklausomai nuo jų rasės arba etninės priklausomybės² ir 2000 m. lapkričio 27 d. Tarybos direktyvą 2000/78/EB, nustatančią vienodo požiūrio taikymo užimtumo ir profesinėje srityje bendruosius pagrindus³, draudžiančias bet kokią tiesioginę ar netiesioginę diskriminaciją dėl lyties, rasės ar etninės kilmės, religijos ar tikėjimo, negalios, amžiaus ar seksualinės orientacijos,
- atsižvelgdamas į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 21 straipsnio 1 dalį, kuria yra draudžiama bet kokia diskriminacijos dėl lyties, rasės, odos spalvos, tautinės ar socialinės kilmės, genetinių bruožų, kalbos, religijos ar tikėjimo, politinių ar kitokių pažiūrų, priklausymo tautinei mažumai, turtinės padėties, gimimo, negalios, amžiaus ar seksualinės orientacijos forma,
- atsižvelgdamas į Jungtinių Tautų ir Europos Tarybos priimtas įvairius teisės aktus, draudžiančius bet kokią diskriminaciją jų garantuojamų teisių atžvilgiu, ir ypač į Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvenciją, Europos Tarybos tautinių mažumų apsaugos pagrindų konvenciją ir Europos žmogaus teisių teismo praktiką,
- atsižvelgdamas į Komisijos komunikatą Tarybai, Europos Parlamentui, Europos ekonominių ir socialinių reikalų komitetui ir Regionų komitetui „Nediskriminavimas ir lygios galimybės visiems – pagrindų strategija“ (KOM(2005)0224),
- atsižvelgdamas į 2005 m. birželio 8 d. priimtą rezoliuciją dėl mažumų apsaugos ir kovos su diskriminacija politikos išsiplėtusioje Europoje⁴,
- atsižvelgdamas į 2005 m. balandžio 28 d. priimtą rezoliuciją dėl Romų padėties Europos

¹ OL L 281, 1995 11 23, p. 31.

² OL L 180, 2000 7 19, p. 22.

³ OL L 303, 2000 12 2, p. 16.

⁴ OL C 124 E, 2006 5 25, p. 405.

Sajungoje¹,

- atsižvelgdamas į savo 2006 m. sausio 18 d. rezoliuciją dėl homofobijos Europoje²,
 - atsižvelgdamas į pagrindinių teisių ekspertų tinklo parengtą 2004 m. metinį pranešimą ir į tais pačiais metais paskelbtą teminį pranešimą dėl mažumų,
 - atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 45 straipsnį,
 - atsižvelgdamas į Piliečių laisvių, teisingumo ir vidaus reikalų komiteto pranešimą ir Moterų teisių ir lyčių lygybės komiteto nuomonę (A6-0189/2006),
- A. kadangi kova su diskriminacija yra svarbus visos integracijos politikos (ji pati savaime užtikrina socialinę sanglaudą) aspektas ir svarbi kovos su atskirtimi priemonė,
- B. kadangi diskriminacija dažniausiai kyla dėl kitų žmonių ignoravimo (ir iš jo kylančios baimės) ir todėl problemą reikia spręsti iš pagrindų, imantis tikslingų veiksmų, skirtų nuo pat jaunystės skatinti toleranciją ir įvairovę; primena, kad šioje plotmėje svarbią vietą užima *Socrates*, *Leonardo* ir Jaunimo programos,
- C. kadangi Europos rasizmo ir ksenofobijos stebėsenos centras skelbia, kad nacionalinės institucijos skleidžia per mažai praktinės informacijos apie nediskriminavimą nacionaliniu lygiu, ir kad tokios informacijos skleidimą reikia išplėsti, kad ją gautų tikslinės grupės ir jas remiančios NVO; kadangi vyriausybėms reikia labiau pripažinti tą faktą, kad vietos ir regioninės valdžios institucijos ir pilietinė visuomenė turėtų būti kovos su rasine diskriminacija partnerės bei remti kovos su diskriminacija politikos tikslus,
- D. kadangi Pagrindinių teisių chartijos 21 straipsnis, įtrauktas į Sutarties dėl Konstitucijos Europai II-81 straipsnį, yra išsamesnis nei EB sutarties 13 straipsnis, nes jame yra minimos diskriminacijos priežastys, kurių nėra 13 straipsnyje, būtent – dėl odos spalvos, socialinės kilmės, genetinių bruožų, kalbos, politinių ar kitokių pažiūrų, priklausymo tautinei mažumai, turtinės padėties ir gimimo; tuo labiau apgailestauja, kad ši labiausiai paplitusi koncepcija nepritaikyta praktiškai teisiųjų pareigų forma,
- E. kadangi, kaip neseniai priminė ekspertų tinklas, įgyvendindamos pagal EB sutarties 13 straipsnį priimtus teisės aktus, valstybės narės turi įsipareigoti laikytis bendrais EB teisės principais puoselėjamų pagrindinių teisių, tarp jų Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje minimų teisių, laisvių ir principų,
- F. suprasdamas, kad kai kurioms diskriminacijos rūšims taikant preferencinį teisinį reglamentavimą, yra sudaroma diskriminacijos priežasčių hierarchija, kurios neturėtų būti,
- G. žinodamas aplinkybę, kad diskriminacijos sąvoką galima suprasti įvairiai (priklausomai nuo to, ar kalbama apie individualią ar apie kolektyvinę sritį) ir kadangi piliečių, kaip individų, teisėms ginti taikomos kitokios priemonės nei individų grupių interesams ginti,

¹ OL C 45 E, 2006 2 23, p.129.

² Priimti tekstai, P6_TA(2006)0018.

- H. kadangi svarbu apibrėžti, kas yra teigiami veiksmai prieš sprendžiant, ar reikėtų keisti įstatymus, ir jei taip – kokių būdu; kadangi teigiami veiksmai yra visos priemonės, kurių reikia imtis siekiant panaikinti nelygybę ir neteisėtą diskriminavimą ir tai yra priemonė, skirta skatinti visų gyventojų kategorijų vienodą atstovavimą sektoriuose ir tokiomis lygmenimis, kur svarbiausia, kad visi gyventojai būtų teisingai atstovaujami; pabrėždamas, kad ši sąvoka neturi apsiriboti užimtumo sektoriumi ir kad ji turi apimti daugiau nei vien tik lyčių lygybę,
- I. kadangi nediskriminavimo kultūra turi būti skatinama švietimo, kuris remia taiką, nesmurtą bei tarpkultūrinį dialogą,
- J. suprasdamas, kad siekiant kompensuoti ankstesnę neteisybę ar diskriminaciją, gali prireikti laikinai taikyti teigiamas priemones, kurios grindžiamos „aktyvia“ teisingumo koncepcija ir gali būti labai įvairių formų; kadangi kvotų įvedimas turi būti laikomas kraštutine priemone, kurios gali būti imamasi tik taikant Europos Bendrijų Teisingumo Teismo praktiką ir tinkamai atsižvelgiant į proporcingumo kriterijų,
- K. kadangi kai kurioms pažeidžiamiausioms visuomenės grupėms arba grupėms, kurioms nesuteikiamos teisės, būtina taikyti teigiamas priemones, net ir specifinius teisės aktus, norint užtikrinti, kad tokios grupės veiksmingai integruotųsi ir tokiu būdu dalyvautų visuomenės gyvenime, taip, kad jos galėtų daryti įtaką priimant su jomis susijusius sprendimus,
- L. atkreipia dėmesį į tai, kad kai kuriose valstybėse narėse romų vaikų priskyrimas specialioms klasėms ar psichikos ligoniams skirtoms įstaigoms įgauna rasinės segregacijos formą, ir kad būtina skubiai taikyti desegregacijos politiką,
- M. kadangi Europos Tarybos tautinių mažumų apsaugos pagrindų konvencijos patariamasis komitetas skatina teigiamų priemonių įvedimą pažeidžiamiausių mažumų narių naudai,
- N. kadangi Jungtinių Tautų ekonominių, socialinių ir kultūrinių teisių komitetas mano, jog būtina, kad valstybės dalyvautų Tarptautiniame ekonominių, socialinių ir kultūrinių teisių pakte, tinkamai suteikdamos pirmenybę neįgaliesiems, siekdamos įgyvendinti visų neįgaliųjų visiško dalyvavimo ir lygybės visuomenėje tikslus,
- O. kadangi Europos rasizmo ir ksenofobijos stebėsenos centras primena, kad vis dar sunku nustatyti, kokio masto ir pobūdžio iš tiesų yra rasizmo problema, kadangi daugelyje valstybių narių oficialūs ir neoficialūs duomenys nėra renkami arba yra neefektyvūs,
- P. kadangi, kaip pabrėžia Europos rasizmo ir ksenofobijos stebėsenos centras, be oficialios statistikos apie etinę ir nacionalinę kilmę bei religiją bus sunku nustatyti, kokia iš tiesų yra diskriminacijos būklė ir su ja kovojančių politikos sričių sėkmė; dėl pakankamos statistikos, kuri galėtų pristatyti ir įvertinti diskriminacijos būklę, trūkumo, neįmanoma įdiegti nediskriminavimo strategijos, pagrįstos, *inter alia*, teigiamais veiksmais tokių grupių naudai,
- Q. kadangi asmens duomenų tvarkymą Bendrijos lygiu reglamentuoja Direktyva 95/46/EB, ir kadangi, kaip pabrėžė ekspertų tinklas, nėra asmens duomenų apsaugos ir diskriminacijos stebėsenos naudojant statistinius būdus konflikto, kol tokios stebėsenos

tikslas yra geriau suprasti kai kurių grupių per mažą arba per didelį dalyvavimą tam tikruose sektoriuose ar kai kuriuose lygmenyse, siekiant nustatyti poreikį veikti ir pasirinkti efektyviausią veiksmų kryptį,

- R. kadangi norint nustatyti netiesioginės diskriminacijos (kurią aiškiai draudžia Bendrijos teisė) atvejus reikia, kad būtų galima remtis patikimais statistiniais duomenimis, ypač apie kai kurias specialių požymių turinčias grupes; kadangi, jeigu nebus galima naudotis statistiniais duomenimis, galimoms netiesioginės diskriminacijos aukoms bus atimta galimybė naudotis pagrinde priemone jų teisėms pripažinti,
- S. pabrėždamas, kad priemonės, leidžiančios prireikus nustatyti esamą tiesioginę ar netiesioginę diskriminaciją, įgyvendinamos remiantis nacionaline teise arba nacionaline praktika, ir kad esant dabartinei padėčiai, naudojimas statistiniais duomenimis kaip įrodymu siekiant nustatyti netiesioginę diskriminaciją yra paliktas valstybių narių nuožiūrai, todėl atsiranda ne tik tam tikrų skirtumų, bet ir yra neįmanoma, tose šalyse kur tokia praktika nėra pripažinta, atskleisti kai kurių netiesioginės diskriminacijos formų,
- T. pabrėždamas, kad lygybė ir teisė gyventi be diskriminacijos ir rasizmo – tai centriniai visuomenės, į kurią gerai integruoti visi jos nariai, elementai; kadangi ES integracijos ir diskriminacijos politikos kryptys turi būti tarpusavyje suderintos; kadangi gerbiant valstybių narių tradicijas ir kultūros normas, integracija turi būti grindžiama visa apimančiu metodu, pavyzdžiui, Bendraisiais pagrindiniais integracijos principais, dėl kurių valstybės narės susitarė 2004 m.,

Bendrosios nuostatos

1. mano, kad greta teisinių priemonių ir žalos atlyginimo, kovojant su diskriminacija būtinai reikia remtis švietimu, geriausios praktikos propagavimu ir kampanijomis, skirtomis visuomenei ir toms sritims bei sektoriams, kuriuose vyksta diskriminavimas; pabrėžia, kad kovojant su diskriminacija taip pat reikia remtis socialinių (ir ekonominių) šio reiškinio padarinių suvokimu – suvokimą turi skleisti visų lygių valdžios institucijos, įskaitant vietos ir regioninį lygius, bei nevyriausybinės organizacijos (kurias valstybės narės turi glaudžiai susieti su kovos su diskriminacija politika);
2. mano, kad būtina aiškiai apibrėžti teigiamus veiksmus ir pabrėžti, kad teigiami veiksmai nėra teigiama diskriminacija; pabrėžia, kad konkretūs teigiami veiksmai gali būti, pavyzdžiui, įdarbinimo politikos ir praktikos kontrolė siekiant nustatyti ir uždrausti tas, kurios priveda prie diskriminacijos; priemonės, kuriomis siekiama atkreipti neprivilegiuotų žmonių grupių dėmesį į galimybes; tikslų, kuriomis siekiama geresnio neprivilegiuotų grupių atstovavimo darbo jėgoje, nustatymas; arba pagalbos neprivilegiuotoms grupėms teikimas siekiant padėti joms visapusiškai dalyvauti visuomenėje;
3. mano, kad reikia kaupti pažangią valstybių narių patirtį kovos su diskriminacija srityje, (kai kurių valstybių patirtis yra platesnė ir tvirčiau įsigalėjusi už kitų), ir užtikrinti jos sklaidimą nustatant lyginamuosius standartus; kad šioje plotmėje būtų naudinga sustiprinti nacionalinių institucijų, atsakingų už kovą su diskriminacija, tinklą (*Equinet*) ir skatinti visas valstybes nares jame dalyvauti; mano, kad šis informacijos kaupimo, sklaidimo, koordinavimo ir skatinimo uždavinys vėliau galėtų būti patikėtas Pagrindinių teisių agentūrai;

4. sveikina Komisijos iniciatyvą 2007 m. paskelbti Europos lygių galimybių metais ir nori, kad tai padėtų suvokti įvairias diskriminacijos formas, diskriminaciją dėl keleto priežasčių bei daugiau sužinoti apie žalos atlyginimą; be to, norėtų, kad ateityje tokios iniciatyvos būtų rengiamos anksčiau; pakartoja savo poziciją, kad Komisija ir valstybės narės privalo užtikrinti, kad būtų imamasi priemonių prieš visas diskriminacijos formas vienodai, ir primena Komisijai jos pažadą ir įsipareigojimą stebėti šį klausimą ir informuoti Parlamentą; toliau apgailestauja, kad Metams nebuvo skirta tinkamo finansavimo, nors kova su diskriminacija yra labai svarbi; kadangi vienas iš svarbiausių tarpkultūrinio dialogo tikslų yra kova su diskriminacija, ragina, kad Europos tarpkultūrinio dialogo metais (2008 m.) būtų tęsiamos 2007 metais pradėtos priemonės;
5. ragina Komisiją propaguoti švietimą, kuris remtų taiką, smurto nenaudojimą ir į tarpkultūrinį dialogą orientuotą pedagogiką;
6. mano, kad, surinkus duomenis, valstybėms narėms netrukdoma imtis priemonių remti tam tikras grupes, kurių neapima EB sutarties 13 straipsnio reguliavimo sritis, ir kurios priklauso socialinio atbigo didelio pavojaus kategorijoms, pavyzdžiui, asmenis, kurie sveiksta nuo priklausomybės nuo tam tikrų medžiagų, nuo priklausomybės pasveikusius asmenis ir buvusius kalinius, t. y. asmenis, kurie vėl integruojasi į visuomenę;
7. apgailestauja, kad Pagrindinių teisių chartija vis dar vis dar nėra teisiškai įpareigojanti ir ragina pakeisti tokią padėtį bei; pabrėžia, kad kai Komisija vykdo griežtus ir sistemingus patikrinimus, kuriuos ji įsipareigojo daryti, kad užtikrintų, jog teisės ir reguliavimo aktai atitiktų Pagrindinių teisių chartiją, Komisija turėtų ypatingai stengtis nustatyti bet kokių formų diskriminaciją (tiesioginę ar ypač – netiesioginę), kurią dėl tokių aktų gali patirti įvairių kategorijų asmenys; mano, kad Komisija turėtų atlikti kiekvieno pasiūlymo dėl teisės akto diskriminacinio poveikio įvertinimą, kad užtikrintų politikos nuoseklumą visuose Komisijos Generaliniuose direktoratuose; mano, kad Pagrindinių teisių agentūra turėtų aktyviai dalyvauti atliekant poveikio tyrimus šioje srityje;
8. kaip ir Komisija, mano, kad jei siekiama panaikinti „endeminio“, „struktūrinio“ ar „kultūrinio“ pobūdžio akivaizdžią nelygybę ir taip atkurti dideliais kompromisais grindžiamą pusiausvyrą, kai kuriais atvejais gali prireikti laikinai nukrypti nuo į individą orientuotos lygybės koncepcijos, siekiant š grupes nukreipto „padalyto teisingumo“, taikant vadinamąsias „teigiamas“ priemones;
9. pabrėžia, kad sąvokos „teigiami veiksmai“, „tvirtinama lygybė“ ir „padalytas teisingumas“ apibūdina tą pačią tikrovę, kurios išeities taškas yra pripažinimas, kad kai kuriais atvejais efektyvi kova su diskriminacija reikalauja aktyvaus valdžios įsikišimo, kuriuo siekiama įtvirtinti tik dideliais kompromisais grindžiamą pusiausvyrą; pabrėžia, kad tokio pobūdžio įsikišimas neturėtų būti laikomas diskriminacijos forma (net ir „teigiama“ jos forma), ir kad teigiamų veiksmų sąvoka negali būti apribota vien kvotų idėja; pabrėžia, kad šie veiksmai iš tiesų gali reikštis pačia įvairiausia forma, pavyzdžiui, pokalbių dėl darbo garantija, pirmenybė gauti tam tikrą išsilavinimą, leidžiantį įgyti tokias profesijas, kurių srityse kai kurių kategorijų žmonių yra mažiau, darbo pasiūlymų platinimas būtent kai kuriose bendruomenėse arba atsižvelgimas ne vien į diplomus, o ir į profesinę patirtį;
10. pabrėžia, kad vienodų sąlygų principas netrukdo valstybėms narėms išlaikyti ar priimti

specialiąsias priemones, skirtas užkirsti kelią EB sutarties 13 straipsnyje minimų diskriminacijos prižasčių keliamai žalai, ir reikalauja, kad tokios priemonės būtų taikomos visuose sektoriuose, kuriuose yra nustatomi dideli lygybės pažeidimai, pavyzdžiui, švietimo, sveikatos priežiūros, aprūpinimo būstu, prekių ir paslaugų gavimo ar kitose srityse;

11. žino, kad tai, jog kai kurios grupės yra mažai atstovaujamos tam tikrose užimtumo kategorijose, gali turėti netinkamų padarinių – jos neskatinamos stengtis įgyti būtinų žinių atitinkamoms pareigoms eiti ir dėl to patenkama į uždara ratą; todėl aktyviai siūlo, kad į tai atkreiptų dėmesį aukšto lygio etninių mažumų darbo rinkoje darbo grupė, rengianti pranešimą 2006 m. pabaigai, ir kad būtų sudarytos sąlygos, kurios leistų visoms žmonių kategorijoms, bet kurio amžiaus, pradėdant nuo vaikystės, gauti visų tipų ir lygmenų išsilavinimą, taikant tokias priemones, kad pažeidžiamos grupės galėtų patekti į mokyklas, universitetus ar gauti profesinį išsilavinimą, kuris kitaip joms būtų neprieinamas;
12. ragina valstybes nares, kurios dar to nepadarė, nacionaliniu lygiu sukurti specializuotą administracinę instituciją, kurios tikslas būtų užtikrinti lygybę ir kovoti su diskriminacija; pabrėžia, kad tokios institucijos turėtų būti nepriklausomos ir joms būtų suteikti būtini ištekliai padėti nukentėjusiesiems nuo diskriminacijos nagrinėjant jų bylas teismuose ir tribunoluose; mano, kad toms institucijoms taip pat turėtų būti suteikti įgaliojimai tirti joms perduotas bylas; mano, kad bet koks šių institucijų kompetencijos apribojimas turėtų būti laikomas netinkamu prieš diskriminaciją nukreiptų direktyvų įgyvendinimu; prašo Komisiją šioje srityje kruopščiai įvertinti padėtį valstybėse narėse ir ypač Lenkijos vyriausybės sprendimą panaikinti Lygių galimybių įgaliotinio biurą – instituciją, įgaliotą kovoti su diskriminavimu ir už lygias galimybes visiems, kaip nurodyta 2005 m. ES nepriklausomų žmogaus teisių ekspertų tinklo ataskaitoje;

Statistinių duomenų rinkimas

13. mano, kad Direktyva 95/46/EB toli gražu nėra kliūtis su etine kilme ir religija susijusiems duomenims rinkti ir suteikia būtiną ir pageidautiną apsaugą nuo bet kokio piktnaudžiavimo, naudojant statistiniams tikslams surinktus slaptus duomenis;
14. mano, kad nepaisant kultūrinių, istorinių arba konstitucinių sumetimų, duomenų rinkimas apie mažumų ir neprivilegijuotų grupių padėtį labai svarbus, ir kad kovai su diskriminacija skirta politika ir teisės aktai turi būti grindžiami tiksliais duomenimis;
15. mano, kad būtų naudinga, jei pagal Direktyvos 95/46/EB 29 straipsnį įkurta darbo grupė pateiktų nuomonę, paaiškinančią direktyvos nuostatas, kurios, kaip įtariama, trukdo rinkti statistinius duomenis apie tam tikras žmonių kategorijas, ir taip būtų užtikrintas vienodas direktyvos nuostatų aiškinimas visose valstybėse narėse;
16. atkreipia dėmesį į tai, kad jeigu asmens duomenys tampa anonimiški statistinio jų panaudojimo tikslais, tokia statistinė informacija daugiau nebeturi būti laikoma asmens duomenimis; primena, kad taip pat yra patikimų tradiciškai socialiniuose moksluose naudojamų būdų, kuriuos taikant išsaugomas anonimiškumas, ir kurie suteikia galimybę sudaryti statistiką, grindžiamą kriterijais, kurie laikomi opiais nustatyti;

17. su pasitenkinimu pažymi, kad Komisija, bendradarbiaudama su nacionalinėmis valdžios institucijomis ir kitomis dalyvaujančiomis šalimis, ketindama parengti statistines priemones, skirtas diskriminacijos daromai žalai įvertinti; su susidomėjimu laukia duomenų rinkimo vadovo, kuris turėtų pasirodyti 2006 m;
18. primena, kad netiesioginės diskriminacijos sąvoka neatsiejama susijusi su kiekybiniais kriterijais, todėl neproduktyvu trukdyti rinkti tam tikro pobūdžio statistinius duomenis taikant asmens duomenų apsaugos įstatymus, kadangi be jų būtų neįmanoma įrodyti netiesioginės diskriminacijos buvimo;
19. mano, kad norint veiksmingai kovoti su bet kokia netiesioginės diskriminacijos forma ir teisingai perkelti aiškiai ją draudžiančių Bendrijos direktyvų dėl diskriminacijos nuostatas, būtina leisti teikti statistiniais duomenimis pagrįstus įrodymus;
20. prašo valstybių narių ir atitinkamų regioninių ir vietos valdžios institucijų savo statistines priemones plėtoti taip, kad būtų galima naudotis duomenimis apie kiekvienos kategorijos žmonių, kurie gali patirti diskriminaciją, grindžiamą EB sutarties 13 straipsnyje išvardytais kriterijais;
21. atkreipia dėmesį į tai, kad tam, kad žmogus galėtų pasinaudoti išskirtinėmis sąlygomis dėl savo priklausymo saugomai grupei, reikia, kad jis galėtų būti jai priskirtas, o tai reiškia, kad jis turi turėti galimybę naudotis su juo susijusiais slaptais duomenimis; primena, kad šie duomenys turi būti tvarkomi pirmiausia laikantis su asmens duomenų apsauga susijusių teisės aktų ir Tautinių mažumų apsaugos pagrindų konvencijos 3 straipsnio 1 dalies;

Būtinybė papildyti teisės aktus

22. labai apgailestauja, kad, nepaisant pakartotinių Europos Parlamento prašymų, Komisija šiuo metu neplanuoja sudaryti bendrų teisės aktų dėl kovos su diskriminacija; primena, kad geresnė teisėkūra – tai ne tik nereikalingų teisės aktų panaikinimas, bet ir teisės aktų rengimas kaip atsakas į stiprius Europos Parlamento politinius signalus; primygtinai prašo, kad iki 2007 m. vidurio būtų pateikta nauja teisinė priemonė, apimanti visas EB sutarties 13 straipsnyje minimas teises priemones, kurios taikymo sritis būtų tokia pati kaip Direktyvos 2000/43/EB;
23. ragina valstybes nares, savo įstatymų leidimo praktikoje tinkamai atsižvelgti į įvairias Pagrindinių Teisių Chartijos 21 straipsnyje minimas diskriminacijos priežastis, siekiant įstatymų leidybai suteikti patikimumo, kurio iki šiol jai stigo todėl, kad ji nėra teisiškai įpareigojanti;
24. skatina valstybes nares nediskriminavimo ir mažumoms bei pažeidžiamoms grupėms priklausančių asmenų apsaugos srityje be jokių išlygų ar apribojamųjų deklaracijų įsipareigoti pagal žmogaus teisių sutartis bei geranoriškai gerbti tokį įsipareigojimą;
25. mano, kad tradicinėms tautinėms mažumoms skubiai reikia bendros politikos standartų, užtikrinančių veiksmingą jų dalyvavimą sprendimo dėl jų tapatybės priėmimo procese, jos turi būti apsaugotos skirtingomis savivaldos arba autonomijos formomis siekiant įveikti dvigubus standartus, kuriuos iš vienos pusės nulėmė Kopenhagos kriterijai, ir, iš kitos pusės, jokių taisyklių nebuvimas valstybėse narėse;

26. ragina Komisiją aktyviai vykdyti jos turimus Sutarčių sergėtojos įsipareigojimus ir imtis neatidėliotinių veiksmų prieš valstybes nares, kurios neperkėlė EB teisės aktų nuostatų, uždraudžiančių diskriminaciją pagal EB Sutarties 13 straipsnį, pavyzdžiui, Direktyvos 2000/43/EB ir 2000/78/EB; primena, kad Teisingumo Teismas jau yra nustatęs, kad kai kurios valstybės narės neįgyvendino kovos su diskriminacija direktyvų, ir ragina jas imtis veiksmų įvykdant savo pareigas; mano, kad naujosios valstybės narės, kurios neperkėlė kovos su diskriminacija direktyvų nuostatų, turėtų būti pradėta pažeidimų procedūra dėl EB teisės pažeidimo taip, kaip ir senosioms valstybės narėms; prašo Komisijos skubos tvarka išnagrinėti įstatymų, įgyvendinančių kovos su diskriminacija direktyvas, kokybę ir turinį, be kita ko, nepriklausomų ekspertų tinklui parengiant pranešimus dėl kovos su diskriminacija, ir skubos tvarka Teisingumo Teisme pradėti bylą prieš tas valstybes nares, kurios neperkėlė šių direktyvų nuostatų;
27. prašo Komisijos, kitą kartą pertvarkant prieš diskriminavimą nukreiptus teisės aktus, ypač atsižvelgti į diskriminacijos dėl įvairių priežasčių ir segregacijos problemą, kuri gali būti prilyginta diskriminacijos formai, ir persvarstyti netiesioginės diskriminacijos sąvoką aiškiai leidžiant naudoti statistiniais duomenimis apie diskriminaciją pagrįstus įrodymus;
28. ragina įtraukti naujai įsteigtą Pagrindinių teisių agentūrą, kuri turi pradėti veikti 2007 m., į naują kovos su diskriminacija struktūrą, ir kad Agentūra laiku teiktų ES politikos rengėjams pagrįstą, patikimą, išsamią ir tinkamą informaciją, kurios pagrindu gali būti vystoma tolesnė politika ir rengiami teisės aktai; mano, kad svarstant Agentūros vaidmenį ir funkcijas būtina, kad ją įtraukti ir suteikti jai neatsiejamą vaidmenį remiant ES politiką, nukreiptą prieš diskriminavimą;
29. ragina Tarybą priimti Komisijos pasiūlymą dėl Tarybos pagrindų sprendimo dėl kovos su rasizmu ir ksenofobija¹, kuriuo siekiama įsteigti tinklą, skirtą bausti už rasistinį ir ksenofobinį smurtą kaip už nusikaltimą, ir šis sprendimas turėtų padėti didinti duomenų apie rasistinį smurtą ir nusikalstamumą ES rinkimo būtinybę; mano, kad šiame pagrindų sprendime turėtų būti aiškiai uždraudžiama homofobija, antisemitizmas, islamofobija ir kitų rūšių fobijos ar tautinė, rasinė, religinė, dėl lytinės orientacijos ar dėl kitų neracionalių priežasčių kylanti neapykanta;
30. ragina Komisiją pateikti pasiūlymus, kuriais draudžiama tos pačios lyties porų – sutuoktinių arba registruotoje partnerystėje – diskriminacija, kurią jos patiria kasdiniame gyvenime, ypač kai jie naudojami laisvo judėjimo teise, kurią garantuoja ES teisė; prašo, kad šioje srityje taip pat būtų taikomas abipusio pripažinimo principas;

o

o o

31. paveda savo Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Tarybai ir Komisijai.

¹ OL C 75 E, 2002 3 26, p. 269.